

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **M. H.,** zastoupeného advokátem JUDr. Vojtěchem Krejčířem se sídlem Moskevská 12, Most, proti žalovanému **Celnímu ředitelství v Ústí nad Labem,** se sídlem E. Krásnohorské 2378/24, Ústí na Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 1. 2004 č. j. 15 Ca 65/2002 - 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce podal včas kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ústí na Labem ze dne 14. 1. 2004 č. j. 15 Ca 65/2002 - 34, kterým byly zamítnuty žaloby žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2002 čj. 9743/01-01/4, čj. 9743/01-01/5, čj. 9743/01-01/6, čj. 9743/01-01/7, čj. 9743/01-01/8, čj. 9743/01-01/9, čj. 9743/01-01/10, čj. 9743/01-01/11, čj. 9743/01-01/12, čj. 9743/01-01/13, čj. 9743/01-01/14, čj. 9743/01-01/15, čj. 9743/01-01/16, čj. 9743/01-01/17, čj. 9743/01-01/18, čj. 9743/01-01/19, čj. 9743/01-01/20, čj. 9743/01-01/21 a čj. 9743/01-01/22 a rozhodnuto o náhradě nákladů řízení.

Ze soudního spisu se podává, že žalobce podal 19 samostatných žalob, jimiž se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, kterými byla zamítnuta podle § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“), jeho odvolání proti dodatečným platebním výměrům Celního úřadu v Mostě, jak jsou jmenovitě uvedena v odůvodnění napadeného rozsudku. Těmito dodatečnými platebními výměry byla žalobci podle § 46 odst. 7 daňového řádu dodatečně vyměřena cla a daň z přidané hodnoty za dovozy

ojetých osobních automobilů, které žalobce nakupoval ve Spolkové republice Německo v letech 1995 a 1996. Žalobce v žalobě namítl, že žalovaný vycházel jen z jednostranně opatřených listinných důkazů, které mu byly předloženy pouze v kopiích; neměl tudíž možnost objektivního posouzení jejich shody s originály prodejních listů. Správní řízení neobsahovalo žádné vyjádření celních orgánů, které prováděly prvotní celní řízení. Nebyla opatřena vyjádření prodejce ze SRN k jednáním, která se žalobcem vedl, ke způsobu realizace prodeje a k cenám, které žalobce skutečně zaplatil. Celní orgány tak nezjistily přesně a úplně skutečný stav věci; takové vady řízení mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu.

Žalovaný v písemných vyjádřeních uvedl, že dodatečné platební výměry Celního úřadu Most byly vydány poté, kdy kontrolou účetnictví prodávajícího v SRN, provedenou celními orgány SRN na žádost českých celních orgánů k ověření správnosti cen dovážených ojetých vozidel, bylo zjištěno, že skutečná cena placená žalobcem za tyto prodeje je vyšší oproti cenám deklarovaným na celních prohlášeních podaných žalobcem. Clo proto nebylo původně vyměřeno ve správné výši, protože bylo určeno na základě údajů uvedených žalobcem v celním prohlášení. Doklad, který žalobce předkládal, nazvaný „závazná objednávka“, není pro prodejce v Německu účetním dokladem, nýbrž pouze závaznou objednávkou na zboží se složením zálohy ve výši v objednávce uvedené. Jedná se pouze o zálohu, která nezahrnuje veškeré platby za prodej dovezeného zboží. Žalobce měl možnost se k předloženým dokladům vyjádřit ještě před vydáním dodatečných platebních výměrů; tvrdil však pouze, že neplatil jiné částky než ty, které jsou uvedeny v závazných objednávkách, aniž by nějak vysvětlil existenci dokladů o prodeji a vývozu zboží.

Krajský soud usnesením ze dne 27. 5. 2003 č. j. 15 Ca 2002 - 18 shora uvedené žaloby podle § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) spojil ke společnému projednání.

Krajský soud ze správních spisů zjistil, že listiny uložené v těchto spisech jsou shodné, liší se pouze pokud jde o konkrétní dovezené automobily a jejich ceny. Soud tyto skutečnosti uvedl na konkrétních případech.

V odvolání proti těmto platebním výměrům žalobce tvrdil, že žádné jiné částky, než jsou uvedeny v závazných objednávkách, neplatil. Pokud prodejce disponuje jinými doklady pro potřeby svého účetnictví či z jiných důvodů, nejsou to doklady, které by mu předal.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dovodil, že následnou kontrolou podle § 127 celního zákona, po získání dokladů o skutečně placené ceně od celních orgánů SRN v rámci aplikace Smlouvy mezi Českou republikou a Spolkovou republikou Německo o spolupráci a vzájemné podpoře celních správ, celní úřad dostatečně zdokladoval, že závazná objednávka je pouze zálohou a skutečná cena byla placena při odebrání zboží. Výše ceny je uvedena v dokladu vydaném prodávajícím, který ji vede ve svém účetnictví. Výše ceny vozidla uvedená na vývozní přihlášce předložené celním orgánům SRN odpovídá údajům na fakturách německého prodejce.

Soud neměl důvod pochybovat o pravosti kopií předložených listin ověřených celním orgánem SRN. V rámci Smlouvy uzavřené mezi Českou republikou a Spolkovou republikou Německo o vzájemné pomoci celních správ, uveřejněné pod č. 275/1996 Sb., si celní správy smluvních stran vzájemně poskytují právní pomoc na dožádání zasíláním zpráv, zápisů nebo ověřených kopií písemností a jiných podkladů, poskytují si veškeré dostupné informace o okolnostech sloužících k zajištění přesného vybírání cla, daní a jiných dovozních a vývozních dávek a k dodržování celních předpisů. Pokud tedy žalovaný a celní úřad měly jako jeden z podkladů pro své rozhodnutí ověřené fotokopie uvedených písemností, nebylo v tomto směru zjištěno pochybení. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že správní orgány

vycházely při rozhodování z úplných skutkových zjištění, které umožňovaly učinit si spolehlivý závěr a byly tak důvodně vyměřeny doplatky dovozního cla a daně z přidané hodnoty.

Kasační stížnost žalobce opřel o ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

V kasační stížnosti žalobce zopakoval, že již dříve marně namítal potřebu předložení příslušných originálů žalovaným, protože kopie opatřené razítkem správních orgánů SRN nemohou mít povahu písemného důkazu ani veřejné listiny, když nejsou autorizovány orgánem, který by mohl podle českého právního řádu ověřovat dokumenty. Žalobce nemůže za to, že dostal od prodejce jiný doklad, který zněl naprosto jasně na částku, kterou zaplatil a v celním řízení předložil, než který prodejce předal orgánu finanční správy v SRN.

Existují-li dva doklady s různě stanovenou kupní cenou, nelze jednoznačně vycházet z toho, že žalobcův doklad je falešný a prodejcův správný. Správnost dokladů musí být ověřena z předložených originálů, ne pouze z fotokopií. Žalobce nikdy nedostal od prodejce jiný doklad, než na základě kterého vstupoval do celního řízení. Nepodaří-li se opatřit příslušné originály dokladů, o které žalovaný opřel svá rozhodnutí, je nutno konstatovat, že rozhodoval na základě neúplných a nedostatečných zjištění, která neumožňovala objektivně správný závěr.

Žalobce navrhl zrušení napadeného rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud z jednotlivých správních spisů, které se týkají jednotlivých prodaných automobilů, zjistil, že obsahují ověřené fotokopie těchto listin podstatných pro posouzení věci:

Závaznou objednávku, jednotnou celní deklaraci, účet za každý prodaný vůz a vývozní přihlášku německého prodejce.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), dospěl k tomu, že kasační stížnost není důvodná.

Podle čl. 6 odst. 1 Smlouvy mezi Českou republikou a Spolkovou republikou Německo o vzájemné spolupráci celních správ, uveřejněné pod č. 275/1996 Sb., celní správy smluvních stran si vzájemně poskytují na dožádání – zvláště zasíláním zpráv, zápisů nebo ověřených kopií písemností a jiných podkladů – veškeré dostupné informace o:

a) okolnostech sloužících k zajištění přesného vybírání cla, daní a jiných dovozních a vývozních dávek a k dodržování celních předpisů;
b) dokonaných nebo zamýšlených činech porušujících celní předpisy nebo směřující k porušování celních předpisů dožadující smluvní strany.

Podle čl. 12 této smlouvy celní správy smluvních stran smějí používat informace a písemnosti získané podle této smlouvy jako důkazní prostředky výlučně ve vnitřním řízení celních orgánů, jakož i v soudním řízení včetně řízení vedených státním zastupitelstvím nebo pod jeho dohledem. Důkazní hodnota těchto informací a písemností, jakož i jejich využití před soudem se řídí vnitrostátními právními předpisy.

V předložených správních spisech je řada fotokopií. Žalobce však popírá pravdivost fotokopií těch listin, jimiž prodávající v SRN sdělil žalobci cenu za jednotlivé prodané a do České republiky dovezené vozy. Tato cena se liší od ceny, kterou týž prodávající sdělil žalobci při závazných objednávkách a je vždy vyšší. Tyto fotokopie jsou ověřeny celním orgánem SRN.

Z pohledu shora uvedené mezinárodní smlouvy, která ovšem v České republice zavazuje pouze státní orgány, nedošlo k pochybení, jestliže celní orgány obou stupňů přijaly jako důkazní prostředky v SRN ověřené fotokopie listin, které jsou shora zmíněny.

Podle § 2 odst. 3 daňového řádu při rozhodování hodnotí správce daně důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; při tom přihlíží ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu se celní orgány při hodnocení důkazů řídily tímto ustanovením. V projednávané věci nenastala z hlediska důkazních prostředků situace, kdy by zde byla „listina proti listině“ (tedy listiny o záloze na prodané vozy a listiny o skutečně placené ceně). Německé celní orgány totiž předložily celnímu úřadu i ověřené fotokopie vývozních přihlášek německého prodejce, na nichž je uvedena táž cena jako na ověřených fotokopiích listin o skutečně placené ceně; tyto vývozní přihlášky jsou opatřeny razítkem příslušného německého celního úřadu, který povolil jejich vývoz.

Nelze souhlasit s tvrzením obsaženým v kasační stížnosti, že fotokopie listin ověřené příslušným orgánem v SRN nemohou mít povahu písemného důkazu, protože podle § 31 odst. 1 daňového řádu jako důkazních prostředků lze užít všech prostředků, jimž lze ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti a které nebyly získány v rozporu s obecně závaznými právními předpisy.

Úvaha žalobce v tom smyslu, že listiny nemohou mít povahu veřejné listiny, když nejsou autorizovány orgánem, který by mohl podle českého právního řádu ověřovat dokumenty, je zcestná. V projednávané věci se jednalo o listiny týkající se prodeje osobních automobilů, tedy o listiny nepochybně soukromé. Žádné ověření by z nich nemohlo učinit listiny veřejné, jak jsou (při použití analogie) definovány v § 134 občanského soudního řádu.

Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. srpna 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu